

Christiansborg, den 12. maj 2005

Miljøminister
Connie Hedegaard

Kære Connie Hedegaard

På det seneste møde mellem Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og Indenrigs- og Sundhedsministeren blev der fra ministerens side fremsat ønske om, at partierne sender deres krav til lovforslagene på miljøområdet i forbindelse med den nye kommunale struktur.

Vi er hver især bekendt med hinandens overordnede ønsker og holdninger til den fremtidige organisering af miljøområdet.

Du er bekendt med, at vi helt grundlæggende finder, at arkitekturen på miljøområdet i regeringens fremlagte lovforslag er helt forkert. Det altoverskyggende problem er, at vi er dybt betænkelige ved, hvorvidt kommunerne vil kunne sikre tilstrækkelige stærke faglige miljøer til at løse de mange store og komplekse problemstillinger på miljøområdet. Samtidigt er det et problem, at armslængdeprincippet reelt afskaffes. Dermed er der stor risiko for, at myndighederne (læs kommunerne) kommer for tæt på dem, de skal godkende og kontrollere – og det kan gøre det vanskeligt at træffe miljømæssigt begrundede interesser, der er i strid med kortsigtede lokaløkonomiske interesser.

Du har – blandt andet ved 1. behandlingen af miljølovene – opfordret til en konstruktiv dialog om, hvordan forslagene til miljølovene kan forbedres. Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti ønsker positivt at indgå i forhandlinger om hvert enkelt forslag på miljøområdet.

Som det fremgik af vores sidste møde og efterfølgende i Politiken den 15. april 2005 har regeringen udtrykt sig positiv overfor at flytte enkelte miljøopgaver fra kommunerne (indenfor naturbeskyttelse og vandløbsadministration).

Det er glædeligt, at regeringen på nogle områder er lydhør overfor den begrundede kritik, der er kommet mange steder fra. Imidlertid har regeringen endnu ikke overfor Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre eller Socialistisk Folkeparti præsenteret et skriftligt bidrag på, hvad regeringens nye ændringsforslag går ud på. Det ser vi frem til.

Samtidig undrer vi os over, at forhandlingerne nu i mere end en måned har stået helt stille, idet du ikke har indkaldt til forhandlinger. Vi skal derfor bede om et møde vedrørende strukturreform – om nødvendigt lægger vi gerne lokale til.

For konstruktiv at bidrage til det videre forhandlingsforløb fremsender vi vores mere konkrete ønsker til regeringens fremlagte lovforslag på miljøområdet. Disse er vi selvsagt interesserede i, at drøfte videre med dig på et sådant møde:

L 86: Lov om ændring af lov om beskyttelse af havmiljøet, lov om vandløb, lov om sommerhuse og camping m.v. og forskellige andre love.

Dette lovforslag er miljøområdets samlelov. Lovforslaget indeholder større eller mindre ændringer i 13 forskellige love. Alle ændringerne bærer selvfølgelig præg af, at amterne nedlægges. Der er dog 3 af paragrafferne (dvs. ændringer i 3 eksisterende love), som er af meget principiel karakter. Det er ændringerne i henholdsvis havmiljøloven, vandløbsloven og Tøndermarskloven.

Havmiljøloven:

Lovforslaget indebærer bl.a. at kommunerne både giver tilladelse til og fører tilsyn med dumpning, også kaldet klapning, af opgravet materiale indenfor søterritoriet, dvs. 12 sømil. (1 sømil = 1852 m).

Det er helt absurd i betragtning af, at langt hovedparten af de danske havne er kommunale havne eller kommunale selvstyrehavne. Dvs. at kommunerne skal vurdere klapmaterialets indhold af en række tungmetaller, miljøfarlige stoffer og deres påvirkninger af havmiljøet. Endvidere skal også vurderes effekten på livet i havet, fisk, vandfugle, påvirkning af rekreative værdier mm. Dette sammenholdt med kommunernes ejerforhold af havnene medfører en dybt problematisk interessekonflikt mellem miljøet på den ene side og havnenes ønske om så billige løsninger som muligt på den anden side.

Vandløbsloven:

Regeringens mål er forenkling. Det er endog meget svært at få øje på forenklingen, når eksempelvis amtens opgaver med Gudenå-systemet og Randers Fjord overflyttes fra 3 amter til minimum 8 kommuner. Det kan kun give forvirring, samt kræve øgede ressourcer til koordinering. Lovændringen er derfor en bureaukratisering i forhold til i dag.

Den virkelige forenkling havde modsat været, hvis det var regionen, der overtog vandløbsansvaret for Gudenåen.

Lovforslaget betyder, at de opgaver, der tidligere har været omkring de store vandløb (i dag: amtsvandløbene) omkring tilsyn, vedligeholdelse, regulativer, restaurering, regulering og pumpelaug, overflyttes til kommunerne. Hvor bliver helheden af, når der i hver enkelt kommune vil være forskellige politikker for vandløbsvedligeholdelse, grødeskæring, opgravning mm? Hvem skal sikre restaureringen af de store vandløb, og selvom den statslige målsætning for recipienten (en fjord, en vig etc.) er klar, hvem skal så tage ansvaret for, at de mange kommuner tilsammen udmønter den?

Tøndermarskloven:

Tøndermarsken har sin egen lov. Det er yderst fornuftigt, da det er én af Danmarks absolutte naturperler, hvor der også er tilknyttet store rasteplasser for trækkende fugle. Et gennemgående tema for regeringen er, at alt, hvad der har at gøre med vores internationale forpligtelser, skal administreres af staten. I dette tilfælde går det den stik modsatte vej, nemlig til Tønder kommune.

Vi frygter, at denne lovændring medfører en uheldig sammenblanding af lokale landbrugsinteresser og nationale som internationale naturbeskyttelseshensyn. I forhold til Tøndermarskloven er vi stadigvæk i en udbredelsesfase om afklaring af konsekvenserne.

Vores konkrete politiske krav er:

- Tilladelse og tilsyn med klappning skal ikke foretages af kommunerne. Det er jo for hovedpartens vedkommende kommunernes egne havne, de skal give tilladelse til og føre tilsyn med.
- Regionerne skal være vandløbsmyndighed for de nuværende amtsvandløb.

**L87: Lov om ændring af lov om miljø og genteknologi.
Loven er konsekvensrettelser af kommunalreformen.**

Amterne og på visse områder Skov- og Naturstyrelsen er i dag ansvarlige for at føre tilsyn. De færreste amter har virksomheder at føre tilsyn med. Opgaverne er med andre ord meget skævt fordelt. Regeringen anerkender, at kommunerne ikke har den nødvendige ekspertise til at føre tilsyn, hvorfor opgaverne forslås overført til staten.

Dette virker overordnet fornuftigt.

L88: Lov om ændring af lov om råstoffer

Ifølge loven overtager kommunerne fremover den konkrete administration med tilladelse og tilsyn med råstofudviklingen fra amterne. Kommunerne skal udarbejde sektorplaner, som vil være bindende for kommunernes planlægning efter planloven. Regionerne skal kortlægge råstofsindvindingsområder på land. Disse planer er bindende for kommunerne.

Som bl.a. Danmarks Naturfredningsforening pointerer, er det besynderligt, at man nu skrotter den omfattende regionsplanlægning og i stedet benytter sektorplanlægning. Amtsrådsforeningen er ligeledes utilfredse med denne udvanding af de regionale udviklingsplaner.

Vi frygter, at ekspertisen i amterne ikke flytter med ansvaret ud i kommunerne. De personer, der besidder den specifikke viden forbliver nemlig i de nye regioner. Hvordan kan kommunerne så garantere kvalificeret vejledning for borgere og erhvervsliv?

Samtidig er det kritisabelt, at kommunerne undtagelsesvis kan give tilladelser til indvinding af råstoffer, selvom området ikke er inkluderet i de af regionerne kortlagte områder. Generelt er det vores opfattelse, at en placering af administrationen i regionerne ville indebære en forvaltning med udgangspunkt i et større (læs samfundsmæssigt) perspektiv.

Derfor ønsker vi, at regionerne og ikke de nye kommuner får ansvaret.

L 89. Forslag til lov om ændring af naturbeskyttelsesloven.

Naturbeskyttelsesloven er på mange områder naturens "grundlov". Med dette lovforslag overføres hovedparten af amternes opgaver vedrørende beskyttede naturtyper, beskyttelseslinier,

friluftsreklamer, offentlige anlæg, adgangsregler, fredning, naturforvaltning og anden arealforvaltning til kommunerne. Resten overføres til staten.

Dette lovforslag er dermed en markant svækkelse af armslængdeprincippet – hvilket er i modstrid med Socialdemokratiets, Det Radikale Venstres og Socialistisk Folkepartis holdning om, at der er behov for en styrkelse af armslængdeprincippet.

For os er det afgørende, at vigtige afgørelser om miljøforhold træffes af uvildige myndigheder, som ikke er for tæt på dem, der skal kontrolleres og ikke potentielt afhængige af snævre lokalpolitiske interesser. Argumentationen herfor kan bl.a. findes i Danmarks Naturfredningsforenings undersøgelse (maj 2004) fra Nordjylland og 27 kommunernes indsigelse mod den amtslige regionplan. Endvidere kan nævnes kommunernes ansøgninger om flere sommerhusgrunde, hvor der i 70 % af tilfældene ses stort på beliggenhedskrav, byggelinier, § 3 områder, fredede områder mm. Også fra Naturklagenævnets praksis ses striber af omgørelser af kommunernes tilladelser til byggeri i det åbne land.

§ 3 beskyttede arealer er én af de store tabere i dette lovforslag. § 3 områder er en stor del af de danske naturperler og udgør i dag ca. 9 % af Danmarks areal. I dag sidder der ca. 65 -70 medarbejdere samlet i amterne og administrerer, udpeger etc. disse vigtige naturområder. Her er tale om særlig botanisk ekspertise, der skal udøves ved besigtigelse af de enkelte lokaliteter. For eftertiden vil disse opgaver samt medarbejderne være spredt ud til næsten 100 kommuner. Det kan kun give forøget administration, ringere fagligt miljø og i sidste ende et ringere beskyttelsesniveau. Samtidig er der ikke nogen klagemuligheder eller krav om offentliggørelse, hvilket medfører, at kommunerne kan skalte og valte med udpegning, sløjfe udpegninger mm.

I bemærkningerne til lovforslaget står der da også direkte, at der er tale om opgaver, der kræver specialiseret faglig indsigt og har afgørende betydning for naturbeskyttelsen i Danmark (p.4). Derfor virker det også besynderligt, at netop disse opgaver om § 3 naturtyper, beskyttelseslinier ved søer, åer, skove, fortidsminder, adgang mm, nu skal administreres af opsplittede faglige miljøer, idet administrationen fremover varetages af 100 kommuner frem for 14 amter.

Det bliver kommunerne, der i fremtiden skal iværksætte de foranstaltninger, som fremgår af Natura 2000 planen, der er nødvendige for:

- at undgå forringelser af naturtyper og levesteder for arter, som området er udpeget for.
- at undgå betydelig forstyrrelse af arter, som området er udpeget for.
- at sikre eller genoprette naturtypernes eller arternes bevaringsstatus.

Erfaring og viden om de mange naturtyper kan ikke ske i ca. 100 kommuner, da der er et stort antal naturtyper, der kræver specialiseret pleje.

Vores konkrete politiske krav er:

- Registrering, udpegning mm. af § 3 områder skal ikke foretages af kommunerne. Dette skal placeres i regionerne.

- Administrationen af NATURA 2000 områder, herunder vurderinger af anmeldelser af aktiviteter samt udarbejdelse af handleplaner, skal ikke foregå i kommunerne. Det kræver specialiseret kompetence.
- Bindende naturbeskyttelsesplaner i hver region. Dette skal ikke kun gælde NATURA 2000 områder. Den "folkelige" natur skal også have handleplaner.
- Administrationen af reglerne om beskyttelseslinier ved søer, åer, skove, fortidsminder og kirker skal overvejes kraftigt. Mange af dem skal flyttes.

L90: Lov om ændring af lov om forurenede jord

Lovforslaget betyder, at stort set alle de opgaver, amterne førhen har varetaget, fremover varetages af regionerne. Nogle af de borgernære opgaver overføres dog til kommunerne (herunder tilladelse til byggeri på forurenede grunde, tilsyn med de fleste virksomheder).

Umiddelbart ser lovforslaget godt ud. Men i dag har amterne mere at sige end regionerne efter lovens gennemførelse. Derfor er vi ikke tilfredse med lovforslaget

Kommunernes ansvar øges med L90, bl.a. via § 8, stk. 3-5,7 etc. §8 omhandler anvendelse af forurenede grunde. Her var det tidligere amtet, der bestemte. Med forslaget lægges ansvaret ud til kommunerne. Man kan med rette spørge om kommunerne er kvalificeret til denne myndighedsopgave? De kan komme i en situation, hvor kommunen på en og samme tid er bygherre og den myndighed, der skal give tilladelse. Dette er reelt et farvel til armslængdeprincippet. Det samme gælder i forhold til genanvendelse af jord. Med den nye lov kan kun kommunerne gøre indsigelser. Men ofte er det jo kommunerne, der ønsker at genanvende forurenede jord.

Vores krav er, at ansvaret skal samles i regionerne. Hvor langsigtet miljøinteresser står stærkere overfor kortsigtede økonomiske interesser.

Det skal dog bemærkes, at i L88 samt L90 er regionerne tildelt en vis rolle. Dette ses ikke i samme grad på andre dele af miljøområdet. Det kan undre, at regeringen på disse forslag gerne vil give regionerne en rolle, når man ikke vil på de øvrige.

I forhold til dette lovforslag har vi også hele tiden pointeret den manglende sammenhæng i forhold til resten af miljøområdet. Eksempelvis er problematikken omkring forurenede jord helt central i forhold til hele drikkevandsdiskussionen – og derfor bør disse forslag tænkes sammen, og det bør være den samme myndighed (regionen), der har ansvaret for begge dele.

L91: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse

Lovforslaget indebærer, at kommunerne nu skal miljøgodkende og føre tilsyn med stort set samtlige *forurenende virksomheder*. Kommunerne overtager opgaven fra de nuværende amter. Konkret medfører dette, at ca. 2000 af de meget forurenende virksomheder overføres til kommunerne og ca. 4% (235 virksomheder) overføres til staten. Virksomhederne er ofte meget komplicerede at håndtere miljømæssigt, og det er ikke usædvanligt, at der for en enkelt virksomhed kan være problemer både i forhold til støj, luftforurening, affald og påvirkning af grundvandet osv.

Reelt medfører dette, at mindre end 100 miljømedarbejdere ansat i de nuværende amter skal fordeles på knap 100 kommuner. Det betyder, at hver kommune får tilført mindre end én specialist. Dvs. det nuværende faglige miljø atomiseres – og hver enkelt kommune har reelt ikke mulighed for at opbygge et fagligt miljø. De faglige miljøer bliver for små og dermed inkompetente.

Samtidig medfører lovforslaget:

- at tilladelser til havbrug overgives til kommunerne
- at amternes miljøovervågning overføres til staten, samtidig med, at de præcise bestemmelser, om hvordan naturen skal overvåges og hvor meget, forsvinder.
- at amternes ansvar for grundvandsbeskyttelse, vandindvinding og spildevandsudledning overgår til kommunerne.
- at kommunerne i visse tilfælde skal føre tilsyn med eller kontrollere sig selv (ex. give udledningstilladelser til egne renseanlæg og godkende visse affaldsdeponeringsanlæg).

Vores holdning er, at miljøgodkendelse af forurenende virksomheder kræver et højt fagligt niveau med mange faggrupper, sammenhæng i opgaveløsningen og uvildige myndigheder på passende afstand af virksomhederne. Dette lovforslag trækker på alle punkter i den modsatte retning – og er miljømæssigt et klart tilbageskridt.

Vores krav er:

- Myndighedsansvaret for de forurenende virksomheder overføres fra amterne til regionerne (evt. med undtagelse af nogle få virksomheder, der overføres til staten).
- Ansvaret for amternes miljøovervågning overføres til regionerne, og de præcise bestemmelser om, hvordan den danske natur skal overvåges, opretholdes.
- Tilladelser til havbrug overføres til regionerne
- Amternes hidtidige ansvar for grundvandsbeskyttelse, vandindvinding og spildevandsudledning overgår til regionerne.
- Ændret opgaveløsning i de tilfælde, hvor kommunerne med lovforslaget kommer til at give tilladelse til og føre tilsyn med sig selv/ egne virksomheder. Det skal sikres, at godkendelse og tilsyn fortsat følges ad (som det har været tilfældet siden 1987)

L 92: Forslag til lov om ændring af lov om miljømål m.v for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder(miljømålsloven) og lov om vandforsyning m.v

Lovforslaget består af ændringslove til såvel miljømålsloven, som vandforsyningsloven.

Under førstebehandlingen var det nok det lovforslag, der blev diskuteret mest. Der er kommet rigtigt mange høringssvar, og stort set alle vender tommelfingeren nedad.

Vi har eksempelvis d. 20. april modtaget et brev fra Vandplan Sjælland, som i dag samarbejder om at sikre grundvandet og forsyningsikkerheden i det sjællandske og ikke mindst det københavnske

område. De er mildt sagt ikke begejstrede og påpeger i brevet, at man i deres område går fra 7 til 44 myndigheder.

Det er overordentligt uhensigtsmæssigt, at kortlægning af grundvandsressourcen og dens kvalitet fremover varetages af staten via miljømålslovens vandplaner, mens indsatsplanerne mod forurening af grundvandet, vandforsyningsplaner samt alle indvindingstilladelser fremover ligger i kommunerne. Indsatsplaner skal netop baseres på kendskab til trusler mod grundvandet, til arealanvendelsen og grundvandets sårbarhed og vandforsyningsplaner baseres på en afvejning af vandressourcens udnyttelse til almen forsyning, natur, erhverv mm. Med 100 grundvandsmyndigheder i fremtiden mod de 14, der er i dag, bliver ekspertisen og bemandingen hos den enkelte kommune nødvendigvis udtyndet.

Kommunerne står for hovedparten af den samlede vandindvinding (63 %) – gennem de kommunale vandværker. I den nye lov skal de både give sig selv tilladelsen til at indvinde grundvand og samtidig kontrollere, at de overholder vilkårene i tilladelsen. Tilladelse, kontrol og håndhævelsesmyndighed bliver dermed den samme. Det svarer til, at en industrivirksomhed selv laver sin miljøgodkendelse af virksomheden og derefter kontrollerer, at den overholder tilladelsen. Når kommunerne skal give sig selv tilladelse til at indvinde vand, vil de selvfølgelig tildele sig den mængde vand, de har brug for. Men i oplandet til de større byer er vandressourcen knap. Hvis der indvindes for meget vand i et område, fordi vandværker overudnytter ressourcen fra hver sin side af kommunegrænsen, kan kvaliteten af grundvandet ødelægges for de kommende generationer. Med andre ord skal der være en overordnet myndighed, som sikrer, at vandindvinding over kommunegrænserne er bæredygtig.

Grundvandsbeskyttelsen og grundvandsbenyttelsen bør placeres samme sted og dette regionalt. Lovforslaget betyder en opsplitning mellem planlægning, overvågning og indsats. Det er det stik modsatte af, hvad Danmarks natur og miljø har brug for, nemlig en sammenhængende planlægning, indsats, ekspertise og et forbedret beskyttelsesniveau.

Flexibiliteten begrænses og bureaukratiet vokser. Hvad der før var en opgave for amtet, bliver nu et anliggende for flere statslige styrelser, sektorforskningsinstitutioner, regionerne og omkring 100 kommuner. Det medfører ikke forenkling, tværtimod.

Det er endvidere meget selvmodsigende og inkonsistent, at regeringen mener, at kravet om betydelig faglig ekspertise og ensartet praksis berettiger en regional forvaltning af jordforurenings- og råstofområdet, men ikke på natur- og vandområdet, endsige den overordnede regionale planlægning? Ved at adskille jordforureningsproblematikken fra grundvandsbeskyttelsen skærer man en afgørende faglig sammenhæng over og vanskeliggør løsning ud fra et helhedsperspektiv.

Hvis der skal være konsekvens i regeringens argumentation, så skal den regionale forvaltning udbredes til natur, vand, planlægning, havmiljø, miljøbeskyttelse etc. Eksempelvis ved oprydning af jordforurening. Det ville jo være meget nemmere, hvis det var placeret samme sted som grundvandskortlægning, indsatsplan mm.

Vore konkrete politiske krav er:

- Håndtering af grundvandsbeskyttelsen, Natura 2000 og Vandrammedirektivet hænger uløseligt sammen med bindende regionplaner. Det komplicerer det jo en del, når regeringen under ingen omstændigheder vil diskutere dette emne.
- Kortlægning af drikkevandet placeres i regionerne.
- Indsatsplanlægningen og sårbarhedsvurdering mm. af drikkevandet placeres i regionerne.
- Indvindingstilladelser til drikkevand (jf. den nuværende skelnen i vandforsyningsloven) placeres i regionerne.
- Der skal være sammenhæng mellem jordforureningsopgaver, råstofopgaverne, bindende regional planlægning samt grundvandsbeskyttelse og -benyttelse.
- Udarbejdelse af basisanalyse og gennemførelse af handleplaner vedr. NATURA 2000 samt vandplaner overføres til regionerne. For eftertiden skal der med regeringens forslag eksempelvis koordineres 17 forskellige kommunale vandplaner omkring Limfjorden.
- Indgåelse af MVJ(miljøvenligt jordbrug) aftaler samt udpegning af SFL(særligt følsomme landbrugsområder) bør placeres samme sted som hele grundvandsbeskyttelsen etc. Dvs i regionerne. Det befinder sig i amterne i dag, men splittes op mellem kommuner og Direktoratet for Fødevarer- og erhverv efter reformen.

L93: Lov om ændring af lov om planlægning

Med dette lovforslag afskaffes *regionsplanerne*, og *kommuneplanerne* skal fremover også omfatte planlægningen af det åbne land. De nuværende regionplaner indeholder en lang række overordnede, sammenfattende, administrative retningslinier for fx arealanvendelse, grundvandsudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, placering af industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Det er med lovforslaget uklart, om hensyn til alle disse forhold skrives ind i de fremtidige kommuneplaner på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke pga. kommunal "slingrekurs" får miljø- og naturmæssige problemer.

Lovforslaget indfører samtidig de såkaldte *regionale udviklingsplaner*. Disse bliver strategiske og overordnede sigtelinier, som maler med en meget bred pensel. De regionale udviklingsplaner står meget svagt i forhold til kommuneplanerne: Kommuneplanen må ikke stride imod, men skal på den anden side ikke understøtte den regionale udviklingsplan. Dvs. de regionale udviklingsplaner bliver ikke bindende for kommunerne – og man må ikke udtale sig præcist om konkrete lokaliteter.

Forslagets reelle afskaffelse af regionplanerne er i direkte modstrid med Strukturkommissionens betænkning (sektorkapitlerne, s. 290) – hvoraf det fremgår, at der uanset fremtidig kommunestørrelse er behov for regional planlægning. Argumentet var, at en sådan regional planlægning skal omfatte opgaver, der rækker ud over kommunegrænser: ex. større erhvervsområder, større butikcentre, større infrastrukturanlæg, affald, grundvandsbeskyttelse.

Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti er imod afskaffelsen af den bindende regionale planlægning. Gennem årtier er der opbygget et markant og velfungerende system for planlægningen i DK.

Samtidig skal stort set alle *VVM-sager* lægges ud til kommunerne (i dag: amterne) – incl. VVM-sager for intensive husdyrbrug. Dette er direkte i modstrid med vores ønske om at flytte alle sager om godkendelse mm. af landbrug til amterne/ regionerne. Flytning af alle VVM-sager til kommunerne medfører tilmed, at kravet om "alternativer" i sager med VVM-pligt begrænses til en kommunes fysiske udstrækning. Men hvis alternativer skal findes indenfor kommunegrænserne, risikerer man, at det ikke bliver optimale alternativer ud fra natur- og landskabshensyn.

Grundvandet: Forslaget medfører manglende sammenhæng mellem de regionale udviklingsplaner, vandindvinding og –indsatsplaner. Det er dybt bekymrende for vandmiljøet og især drikkevandet. Kommuner er ikke den rette planmyndighed vedrørende natur, vand og miljø – natur og drikkevandsområder følger jo netop ikke kommunegrænser.

Som alle andre forslag på miljøområdet vil dette også ødelægge nogle meget velfungerende faglige miljøer og splitte dem op.

Vores krav er:

- De regionale udviklingsplaner skal sammenfatte de statslige, kommunale og regionale interesser i planlægningen, og skal indeholde konkrete arealudlæg. Udviklingsplanerne skal bruges til at sikre en sammenhængende og konsistent udvikling i regionen, en sammenhængende udvikling og beskyttelse af arealanvendelse, grundvandbeskyttelse, naturbeskyttelse, industriområder, infrastruktur mm. Samtidig skal regionsrådene have tilstrækkeligt med ressourcer- og hjemmelsgrundlag til at kunne realisere de regionale udviklingsplaner.
- Regionerne skal være planmyndighed for natur, miljø og drikkevand.
- Regionale udviklingsplaner skal være bindende for kommuneplanlægningen.
- Kommuneplanerne skal understøtte den regionale udviklingsplan.
- Regionerne skal have lov til og meget gerne pligt til at gøre indsigelse imod kommune- og lokalplaner som er i direkte strid med eller modarbejder de overordnede retningslinier i den regionale udviklingsplan.
- Større offentlighed omkring tilvejebringelsen af de regionale udviklingsplaner.
- Nabokommunebegrebet skal omfatte flere kommuner end blot dem, som fysisk deler kommunegrænse. Kommuner længere væk vil i masser af tilfælde kunne blive berørt af en kommunes dispositioner, og bør derfor kunne inddrages i beslutningerne.
- Forstærket planlægning i hovedstadsregionen, som tager udgangspunkt i det regionale niveau og tager hensyn til borgerinddragelsen (i stedet for den foreslåede model i lovforslaget med landsplandirektiver kombineret med kommuneplaner).
- VVM-opgaven skal placeres i regionerne.

- Der skal være en overordnet og sammenhængende plan for naturen.

Med venlig hilsen

Pernille Blach Hansen

Martin Lidegaard

Steen Gade